

РЕШЕНИЕ

№ 4016

гр. София, 16.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 24.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **274** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145- чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр чл. 84, ал. 6 от Семейния кодекс (СК).

Образувано е по жалба вх. №4265/30.12.2022 г., подадена до АС-Ловеч (и уточняващата молба към нея) от С. К. Т. против Заповед X 11-РДОС-0044 от 22.11.2022 година на директора на Регионалната дирекция „Социално подпомагане“ (РДСП)-Л., с която на основание чл.84, ал.2 от Семейния кодекс (СК) и чл.10, ал.3 от Наредба № РД-07-7 от 5.10.2010 г. за условията и реда за водене и съхраняване на регистрите за пълно осиновяване е наредено извършването на вписване на детето В. Н. Р., ЕГН [ЕГН], настанено в професионалното приемно семейство на Т. и Х. Р. от [населено място], обл. Л., [улица], в Регистъра на деца за пълно осиновяване.

С жалбата се оспорват фактическите основания на органа за издаване на заповедта. Жалбоподателката твърди, че не се е срещала с детето по обективни причини-влошено здравословно състояние. След възстановяването ѝ се срещнала два пъти с детето. Изпълнявала даденото ѝ предписание да посещава курс за повишаване на родителския ѝ капацитет и иска детето да бъде реинтегрирано в семейна среда.

В съдебно заседание пред АССГ жалбоподателката поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ. Поддържа, че е започнала работа, но няма сключен договор, защото била „пробно“. Живеела в жилището на бащата на нейна приятелка. Заявява още, че получава и пенсия за инвалидност в размер на 350 лева.

Ответникът-директора на РДСП-Л. се представлява от юрк.Л., който оспорва жалбата

и моли за отхвърлянето ѝ по съображенията, изложени в писмения отговор на жалбата.

Назначеният от съда особен представител на детето В. Н. Р.- адв.Д. моли за отхвърлянето на жалбата. Поддържа, че случаят е безспорно изяснен с приетите по делото писмени доказателства. Установило се, че малолетното дете в периода от раждането си на 27.03.2016 г. до 2019 г. е било отглеждано от биологичната си майка. След това детето последователно е настанявано за отглеждане извън семейството първо в център, а след това в приемно семейство. А докато е било при майката е било отглеждано в неподходящи условия. Липсвали доказателства, които да установяват наличието на обективна причина, препятстваща майката да поиска прекратяването на настаняването на детето в приемно семейство след месец декември 2019 г. Липсвали доказателства жалбоподателката полага усилия за повишаване на родителския си капацитет. От приетите писмени доказателства се установило, че жалбоподателката не е в състояние да полага трайни грижи за детето си, да го издържа, отглежда и възпитава и да показва привързаност при него. Акцентира, че майката е имала още едно дете от друго съжителство, родено през 2014 г., което вече било осиновено. Оспорваната заповед била в съответствие с основния принцип на Закона за закрила на детето (ЗЗДет.) - в защита на неговия най-добър интерес, който в случая е детето В. да получи дом и семейство след почти 4 години настанявания в различни институции. Освен това осиновяването в ранна възраст било в интерес на детето.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания и доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и служебно на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Производството по оспорената заповед е започнало във връзка с писмо с вх.№30-95675/17.11.2022 година на директора на ДСП-Т. за вписване на детето В. Н. Р. в регистъра на деца за пълно осиновяване.

Между страните е безспорно от фактическа страна, а се установява и от доказателствата по преписката (Заповед № ЗД/Д-С-ЛЦ-083/29.11.2019 г. на директора на ДСП Л.; Заповед № ЗД/Д-С-ЛЦ-009/18.02.2020 г. на Директора на ДСП Л.; Решение № 225/03.07.2020 г. на Троянския районен съд по гр. дело № 181/2020 г.; Решение № 24/27.04.2021 г. на Троянски районен съд по гр. дело № 181/2020 г.; Работен протокол от ДСП Л. от 24.02.2020 г.; Доклад от Дневен център - [населено място] изх. № 1490/26.10.2022 г.; Писмо изх. № СЛ/Д-ОВ-ТР/337-086/14.10.2021 г. на Директора на ДСП В.; Писмо изх. № СЛ/Д-ОВ-ТР/337-092/25.10.2021 г. на Директора на ДСП К. село; Писмо изх. № СЛ/Д-ОВ-ТР/337-069/26.04.2021 г. на Директора на ДСП Б., ведно с декларация от майката от 22.04.2021 г. Социален доклад за детето от ДСП Т. от 27.10.2022 г.; Писмо до РДСП Л. с изх. № изх. № СП/Д-ОВ-ТР/337-128/17.11.2022 г. на директора на ДСП Т.; Писмо изх. № СЛ/Д-ОВ-ТР/337-129/16.11.2022 г. до директора на ДСП Т.; Заповед №11-РДОС-0044/22.11.2022 г. на директора на РДСП - Л.; Писмо изх. № 30-106939/19.12.2022 г. до директора на ДСП В., ведно с писмо изх.№11-94С-00-0978 и копие за известие за доставяне; Решение РД04-008/16.01.2023 г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане, с което е отхвърлена жалбата срещу процесната заповед; Заповед ЗД/Д-ОВ-ТР от 24.04.2023 година, с което е продължено

настаняването на малолетното дете В. Р. в професионалното приемно семейство на Т. и Х. Р. от [населено място]), че малолетното дете В. Н. Р. е родено на 27.03.2016 г.в [населено място], с родители - майка С. К. Т. и баща Н. Р., гражданин на С., без постоянен и настоящ адрес на територията на Република България.

С Решение №24 по гр.д.№735 по описа на Т. за 2020г. бащата Н. Р. е лишен от родителски права. Решението е влязло в законна сила на 13.05.2021 г.

От раждането си до 3-годишна възраст детето В. Н. Р. е отглеждано в семейната среда на майката и нейния тогавашен съжител, след което със Заповед №ЗД/Д-С-ЛЦ-083/29.11.2019 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане” - Л. то е настанено в Д. „Св. И. Р.”, [улица], [населено място], а впоследствие със Със Заповед №ЗД/Д-С-ЛЦ-009/18.02.2020г. на директора на ДСП- Л. малолетното дете В. Н. Р., ЕГН: [ЕГН] е настанено в професионално приемно семейство Т. и Х. Р., утвърдени като професионално приемно семейство със заповед на директора на РССП-Л. Със Заповед ЗД/Д-ОВ-ТР от 24.04.2023 година е продължено настаняването на малолетното дете В. Р. в професионалното приемно семейство на Т. и Х. Р. от [населено място]

В преписката са налице косвени данни, че жалбоподателката Т. е с лека умствена изостаналост. В представения от нея лист за спешен преглед на пациент от 26.02.23 година, по повод болки в ръката, е вписано придружаващо заболяване:епилепсия. Жалбоподателката не ангажира писмени доказателства да е упражнявала някога трудова дейност, а само твърди, че в хода на съдебното производство е започнала работа „пробно“ и нямала трудов договор.

От данните по преписката е видно, че жалбоподателката Т. е израснала в институционална среда. Детето В. има по-голяма сестра П. И. В., която е била отглеждана в професионално приемно семейство, а впоследствие-осиновена. От момента на настаняването на детето В. в приемно семейство в [населено място] (18.02.2020 г.) жалбоподателката е потърсила контакт с дъщеря си на 11.07.2022 г., т.е. след повече от 2 години. По делото не бяха представени доказателства, че това се дължи на влошеното здравословно състояние на майката. Единственият представен медицински документ за периода от 18.02.2020 година до 11.07.2022 година е епикриза от Клиника по хирургия, УМБАЛ „Царица Й.-И.“. От него се установява, че жалбоподателката Т. е постъпила на 29.12.21 година, с диагноза:остър апендицит, и е изписана на 04.01.2022 година

Установява се още, че към настоящия момент детето В. е здраво, нормално развито за възрастта си дете, което няма специални нужди и потребности.

Жалбоподателката не се установява трайно на определен адрес, като многократно сменя и партньорите, с които съжителства. По време на съдебното производство пред АССГ заявява, че в момента живее в жилището на бащата на нейна приятелка, с когото също са приятели, но не живеят на съпружески начала.

Единственото действие, което жалбоподателката Т. предприема в посока на реинтеграция на детето В. е подаване на заявление за реинтеграция на 13.04.2021 г. , т.е. повече от година по-късно, след като детето В. е настанено в професионално приемно семейство в [населено място], което е станало на 18.02.2020 г.

Видно от изготвения на 27.10.2022 г. социален доклад на АСП, жалбоподателката е осъществила няколко телефонни разговори с детето, както и две лични срещи с него след 13.04.2021 година. Двукратните лични контакти и дадените от майката нереалистични и неизпълнени обещания, и неадекватните съвети само обърквали и

нанасяли поражения върху крехката детска психика. За детето видимо контактите по телефона и двете лични срещи били изпълнени с негативно преживяване. От контактите с майката при двукратните ѝ срещи с детето се забелязвала неадекватност в поведението ѝ- не отговаряла на поставените ѝ от служителите на АСП въпроси, имала трудности във воденето на разговор с детето; давала отговори, които не кореспондират с истината; склонна била да се поставя в зависима роля. Неадекватността на майката би могла да поставя В. в различни рискови ситуации. Майката не е била състояние да наложи правила, както и нямала умения за планиране на разходи, личен бюджет и поемане на задължения и отговорности. При посещенията събирала всичките си пари, около 10 до 20 лв. за забавления на детето -батут, игрални автомати и др., и с това се изчерпвало вниманието ѝ към детето. Жалбоподателката Т. реално не била наясно с потребностите на детето - какво изпитва В. в различните ситуации и нямала способност да откликва адекватно спрямо положителните и отрицателните преживявания на детето, да го предразположи за споделяне, да го изслуша, и да създаде ситуации и моменти, които да стимулират развитието на детето. Детето В., от своя страна, открито заявявало желание да бъде осиновено. Споделяло, че много иска да има родители и семейство. Детето ползвало социална услуга, работа с психолог от ДЦПДМУ-Т. и имало положителни представи и нагласи към осиновителния процес.

От предоставените периодични социални доклади от специалистите в социалната услуга заключението е, че В. се нуждае от сигурност и структура в ежедневието си, което майката категорично не осъзнава и не е в състояние да гарантира. Без изградена структура и сигурност детето намира комфорт в това да има контрол над ситуациите, което често се проявява в игнориране на насоки и правила.

Детето не е имало лични контакти с майката повече от две години след настаняването му в приемното семейство в [населено място], а проведените срещи между майката и детето са само две, т.е. налице е трайното прекъсване на връзките с родител и разширения семеен кръг.

С оспорената пред съда заповед, на основание чл.84, ал.2 СК, вр.чл.10, ал.3 от Наредба № РД-07-7 от 5.10.2010 г. за условията и реда за водене и съхраняване на регистрите за пълно осиновяване е наредено вписване на детето В. Н. Р. в регистъра на деца за пълно осиновяване. Заповедта е потвърдена с Решение РД04-008/16.01.2023 г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане. В съответствие с изложените в двата акта-оспорения пред съда и потвърждаващия го при административното оспорване- съображения за упражненото правомощие, детето е настанено за отглеждане по административен и по съдебен ред в приемно семейство като мярка за закрила. Майката като единствен родител (доколкото другият родител-бащата е лишен от родителски права с влязло в сила съдебно решение), в срок до 6 месеца от датата на настаняването му по административен ред, не е поискала прекратяване на настаняването или промяна на мярката и връщане на детето или настаняването на детето в семейство на роднини или близки по реда на ЗЗДет. Майката е било надлежно уведомена за последиците по чл.84, ал.2 и чл.93, ал.2 СК, тъй като е получила преписи от заповедите, с които са били предприети мерки на закрила спрямо детето В., а в самите заповеди, под подписа на издател, се съдържа и текстово предупреждение в тази насока (л.23 и л.26 по делото).Изцяло в интерес на детето В. е да бъде вписано в Регистъра на деца, подлежащи на пълно осиновяване. При тези фактически установявания съдът обуславя следните правни изводи.

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението от 03.02.23 година за насрочване на делото в открито с.з. и не е налице основание за нейното повтаряне. Допълнително съдът излага, че е спазен и преклузивният 14-дневен срок по чл.149, ал.1 АПК. Процесната заповед е съобщена на жалбоподателката 23.12.2022 година, видно отразяването върху същата (л.49 по делото), а жалбата до съда е подадена на 30.12.2022 година (като на 29.12.2023 година заповедта е била оспорена и по административен ред, а впоследствие и потвърдена с Решение РД04-008/16.01.2023 г. на изпълнителния директор на АСП).

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен орган- директора на регионалната дирекция за социално подпомагане- директора на регионалната дирекция за социално подпомагане. Компетентността на органа произтича от чл.84, ал.6 СК.

Спазена е установената форма, като са изложени фактическите и правни основания за издаването на заповедта. Изложените от издателя на акта и контролиращия горестоящ орган фактически съображения се подкрепят от доказателствата по изпратената и приета по делото преписка, вкл. и от събраните в хода на съдебното производство доказателства.

Не е допуснато нарушение на регламентирана в чл.10-чл.12 от Наредба № РД-07-7 от 5.10.2010 г. за условията и реда за водене и съхраняване на регистрите за пълно осиновяване. Производството е започнало по писмено уведомление от страна на дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето до съответната регионална дирекция за социално подпомагане. Към уведомлението са приложени социалният доклад по приложение № 2 и документите, удостоверяващи наличието на обстоятелствата за вписване по този ред.

Упражненото с оспорената заповед правомощие съответства на приложеното от органа материално-правно основание по чл.84, ал.2 и чл.93, ал.2 СК: детето В. е настанено за отглеждане по административен на 18.02.2020 година, а впоследствие и по съдебен ред в приемно семейство като мярка за закрила; Родителите не са поискали в срок до 6 месеца от настаняването по административен ред прекратяване на настаняването или промяна на мярката и връщане на детето или настаняването му в семейство на роднини или близки по реда на ЗЗДет., а роднини и близки в случая и липсват. Майката е била надлежно уведомена за последиците при непредприемане на посочените действия. До 17.08.2020 година, когато е изтекъл законовият 6 месечен срок, твърдението на жалбоподателката за наличието на здравословни проблеми, които да представляват обективни пречки за упражняването на правото да поиска прекратяване на настаняването не се доказва по делото. Представените от нея в съдебното производство медицински документи са след този период- епикриза от Клиника по хирургия, УМБАЛ „Царица Й.-И.“, от която се установява, че жалбоподателката Т. е постъпила на 29.12.21 година, с диагноза:остър апендицит, и е изписана на 04.01.2022 година. Другите представени документи пък са от преглед в спешен кабинет от 26.02.23 година, поради болка в хода на цялата ръка.

Мярката е в интерес на детето. Майката, вкл. в хода на съдебното производство не доказва, че в родителския ѝ капацитет е настъпила промяна, която да ѝ позволи да полага дължимите грижи за малолетното дете. Установяването ѝ към настоящия момент на определен адрес е несигурно и зависи единствено от „добрата воля“ на трето лице. Не доказва наличието на трудови доходи, вкл. и способност да се грижи за собственото си здраве. Видно от представените от самата нея медицински документи,

тя не приема медикаменти и не посещава прегледи за хроничното заболяване на главния мозък от което страда-епилепсия, и поради което получава пенсия по нейни твърдения. Налице е легитимно основание за вписването на детето в Регистъра на деца за пълно осиновяване, което в конкретния случай е и в интерес на детето, доколкото представлява шанс за интеграция в семейна среда, и осиновяването е желано от самото дете.

С оглед на изложеното и поради липсата на пороци по чл.146, т.1-т.5 АПК жалбата следва да бъде отхвърлена.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. К. Т. против Заповед X 11-РДОС-0044 от 22.11.2022 година на директора на Регионалната дирекция „Социално подпомагане“-Л.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: